

WELKOM THUIS

Het is lekker weer buiten. Daantje maakt met stoepkrijt een tekening op straat. ‘Welkom thuis’, heeft mama geschreven en Daantje tekent er een regenboog, twee kippen, een kat, tien kikkers, een hond en een cavia bij.

Aan het eind van de straat stopt een auto. Een man stapt uit, doet de achterdeur open en zet een koffertje neer. Dan stapt buurvrouw Dada uit. De auto rijdt weg en Daantje rent naar de buurvrouw toe.

Ze loopt maar traag, zo met krukken, maar ze heeft dan ook pas net een nieuwe knie. Nu mag ze naar huis en dat is maar goed ook.

‘Buurvrouw Dada! Ik heb een tekening voor je gemaakt. Welkom thuis! Heb je ons gemist?’

De buurvrouw knikt. ‘Ik kon niet wachten om uit het ziekenhuis te mogen. Ziekenhuiseten is vies. Ik miste mijn eigen huisje, mijn eigen tuin en mijn lieve burens natuurlijk. En Didi Dada Dodo ook.’

Ze stoppen voor nummer 6. De buurvrouw opent de deur. Samen lopen ze naar binnen. Daantje gaat op een stoel in de keuken zitten. Het is stil in huis. Je kunt een speld horen vallen. Maar er valt geen speld. Het is gewoon stil.

‘WAF! WAF! WAF!’ klinkt het ineens vanuit de tuin van de burens.

Buurvrouw Dada kijkt een beetje droevig.

‘Wat is er? Ben je droevig?’ vraagt Daantje.

De buurvrouw knikt. ‘Ik mis ons hondje. Didi Dada Dodo was mijn allerbeste vriend.’

‘Maar dan gaan we toch gewoon naar Didi toe!’ zegt Daantje. ‘Didi Dada Dodo zal vast heel blij zijn om je te zien. En de cavia ook!’

De buurvrouw kijkt verbaasd. ‘De cavia?’

‘Ja!’ roept Daantje blij. ‘En de cavia heet Kaka. Grappig, hè?’

‘Ik vind dat maar een vieze naam’, zegt buurvrouw Dada. ‘Maar ik ben wel benieuwd.’

‘Ding Dong’, klinkt het wanneer ze aanbellen.

Papa doet de deur open.

Buurvrouw Dada kijkt verbaasd. ‘Ik dacht dat jij al lang verhuisd zou zijn!’ zegt ze.

Papa schudt zijn hoofd. ‘Als ik ergens anders zou wonen, wie moet er dan voor de hond zorgen?’

De buurvrouw lacht. ‘Dat verbaast me niks.’

Daantje rent gelijk de woonkamer in. ‘Buurvrouw Dada, kom kijken! Kaka de cavia is net wakker!’

Buurvrouw Dada strompelt met haar krukken naar de kooi van de cavia. ‘Ik dacht dat jij een hondje wilde?’

‘Honden zijn stom’, antwoordt Daantje. ‘Ze maken alles vies, zijn veel te vroeg wakker en je moet hun drollen oppakken met je blote handen. BAH!’

Mama kijkt naar de buurvrouw en haalt haar schouders op. ‘Soms weet ik het ook niet meer’, zegt ze. ‘Kinderen van vijf bedenken zich nogal eens.’

‘IK BEN AL ZES, HOOR!’ roept Daantje.

De buurvrouw kijkt rond. Er hangen overal ballonnen en slingers. ‘Dat is waar ook! Je bent jarig! Gefeliciteerd!’

Mama zet een stukje taart op tafel. Buurvrouw Dada gaat zitten. Didi Dada Dodo springt op schoot en begint haar gezicht af te likken. ‘Dat kietelt! Stooooop!’ De buurvrouw moet lachen en huilen tegelijkertijd.

Daantje Dodo loopt naar haar toe en slaat een arm om haar heen. ‘Waarom moet je nu huilen? Doet je knie soms pijn?’

De buurvrouw kijkt vertederd. ‘Nee, Daantje, met mijn knie is alles goed. Maar het is zo eenzaam zonder Didi Dada Dodo.’

Ineens is het stil. De katten zwijgen, de kippen kakelen niet, geen kikker die kwaakt. Het enige wat ze horen is Didi Dada Dodo, die zachtjes ligt te piepen op de schoot van de buurvrouw.

‘Wil je Didi liever terug?’ vraagt Daantje.

De buurvrouw schudt haar hoofd. ‘Nee nee’, zegt ze. ‘Didi woont bij jullie nu.’

Daantje kijkt bedenkelijk. ‘Maar hier is het al zo druk! En jij woont alleen. Dus de hond kan beter bij jou gaan wonen. Dan heb jij gezelschap en hoeft papa niet te verhuizen!’

Mama kijkt naar papa. Papa glimlacht. Papa kijkt naar Daantje. Die kijkt vragend terug.

‘Toe, mag het? Mag Didi Dada Dodo verhuizen? Alsjeblieft?’

Papa knikt. Mama ook.

De buurvrouw is opgelucht. Ze snikt een beetje.
‘Dat zou me echt heel gelukkig maken.’

Tien minuten later is de hond verhuisd. Er staat een bak eten in de keuken van nummer zes. De hondenbrokken staan veilig in de kast. De buurvrouw zit in de keuken en kijkt naar Didi Dada Dodo, die de bak leeg schrokt alsof het het laatste hondenvoer op de wereld is.

In het huis van de familie Dodo kijkt Daantje naar de cavia. Die heeft een hele berg keutels naast het etensbakje in de kooi gelegd en begint ze één voor één op te eten.

‘IIIIIIEEEEEEUW!’ roept Daantje. ‘Die cavia eet zijn eigen drollen op!’

‘Dat doen ze’, zegt papa. ‘Als je dat vies vindt, moet je gewoon je handen voor je ogen houden.’

‘Papa,’ zegt Daantje Dodo, ‘ik heb er eens over nagedacht en ik denk dat ik toch geen cavia wil. Cavia’s zijn klein en ze stinken en ze eten hun eigen drollen op. Ik wil liever een schildpad. Toe papa, mag het?’